

La llista més esperada

El PP valencià ultima la relació dels seus candidats a la Generalitat, mentre les especulacions sobre els escollits continuen. J. J. Pérez Benlloch ens hi aproxima.

Fins a mitjan o potser final del proper mes d'abril no es formalitzarà la llista autonòmica del PP per la circumscripció de València. Només se'n sap amb seguretat que serà encapçalada pel president de partit, Eduardo Zaplana, i que l'acompanyarà en el segon lloc l'alcalde Rita Barberà, amb l'objectiu d'aprofitar el seu atractiu populista. A partir d'aquesta certesa, tot són conjetures, encara que sonen alguns noms que, pel seu prestigi i novetat, podem donar per bons. Contenen que l'aspirant a Molt Honorable té una relació de candidats en la qual afegeix i lleva, puja i baixa uns i altres segons les pressions i conveniències. Aquesta relació està manuscrita a lllapis, i això indica que tots hi tenen una situació ben precària.

Segons les poques coses que hem pogut saber sobre aquest secret tan zelosament guardat, Zaplana està entestat a fer que prospere el seu criteri, que es resumeix a configurar un grup parlamentari cohesionat, professionalment qualificat i fet a la seua imatge i semblança: jove, liberal i pugnax. Això serà possible, és clar, en la mesura que consolide el seu lideratge i que es convertesca en el referent de tot el partit, un fenomen que fins els més cecs veuen com es confirma. Qui s'atreveix a qüestionar un guanyador? Els seus adversaris, si en té encara, es manifesten

amb sordina i aquells que animaven alguna ambició procuren no bellugar-se per poder eixir en la fotografia.

A aquest respecte resulta significativa la discreció i la tensió que envolta la incorporació de l'ex-conseller i ex-membre del PSPV-PSOE Rafael Blasco. Sobre el seu allistament final i en lloc destacat s'aturen diversos pronòstics. Per alguns observadors i fins i tot per membres qualificats del PP, es tracta d'una operació tancada que s'anunciarà en el moment oportú. A aquesta conclusió coadjuva la col·laboració que l'esmentat polític presta al PP en el disseny —millor dit, redisseny— de l'aparat administratiu de la Generalitat, que volen alleugerir de càrrecs directius, sense minva del rendiment. No oblidem que la llei de Govern Valencià vigent, promulgada el 1983, és obra de l'ex-conseller. Algunes experiències deu haver-ne deduït després dels anys de rodatge.

Tampoc no és secundària la sintonia de tipus personal i programàtic amb Zaplana que aquell té públicament declarada. Potser és aquest l'episodi més notable i insòlit en el panorama polític local, però ja és un fet. S'anomena piadosament "realineament" o, desdenyosament, canvi de jaqueta, la veritat és que Blasco, a títol d'independent, coopera amb el PP, al qual aporta el seu valuós bagatge de pragmatisme i capacitat organitzativa, un capital

que el jove dirigent popular no sembla disposat a negligir.

No obstant això, el nucli dur dels populars no assimila fàcilment aquest aterratge. Això explica que s'especule amb una segona opció: Blasco no seria diputat, però sí membre del Consell de la Generalitat en el supòsit que guanyen les eleccions. Aquesta alternativa significaria, òbviament, que Zaplana no té en les mans totes les regnes del poder partidista.

Un altre personatge sobre el qual es discuteix és l'ex-president de la Cambra de Comerç, José Enrique Silla. Va arribar recentment al partit per a nodrir la candidatura municipal, al costat de l'alcalde, però els indicis més reveladors apunten que serà repescat per a les Corts, i encara això és dubtós. L'acta de diputat s'ha posat molt cara i ni tan sols un home amb el seu currículum té franquícia.

En aquests moments, els sondatges d'opinió atorguen al PP 4 diputats més per València, és a dir, que passaria de 12 a 16, però en la línia d'eixida ja hi ha fixos més de la meitat, comptant presumptament amb els Navarro de Luján, Rodríguez de Cepeda, José Luis Ohvas, Pedro Agramunt, les regidores dones i alguna repesca espectacular d'un o de diversos candidats d'UV. És a dir, que hi ha moltes messes i Zaplana s'ho pren amb calma, o això aparenta. **J. J. Pérez Benlloch**

La pesseta, de nou en perill

La setmana que comença pot veure com la pesseta surt del Sistema Monetari Europeu i, segons Fabià Estapé, pot experimentar una crisi internacional.

La darrera devaluació de la pesseta, que el president Felipe González, aprofitant el manteniment de la paritat amb el dòlar EUA va qualificar púdicament de *realineación*, entra en una setmana francament perillosa. I ara ja no es tracta d'aixoplugar-se en la cotització del dòlar, que va tenir el seu origen, com sa-

bem, en el desastre subsegüent a la fi del mandat de Salinas de Gortari —ara refugiat als EUA— i en el començament del mandat sexennal de Zedillo. Ara la nostra pesseta, l'entranyable unitat monetària creada pel català Laureà Figuerola l'octubre del 1868 (essent el general Prim, fill de Reus i cap del govern espanyol, lloc

que mai no ha assolit cap més català); ara, doncs, la nostra pesseta corre, aquesta setmana que comença, un munt de perills. Els alemanys, forts i reforçats en la fortalesa del DM emmagatzemat al seu Bundesbank de Frankfurt, no mostren indicis d'ajudar les monedes europees més fràgils: la pesseta, l'escut i la lira.

A unes peticions de Jacques Santer —el nou successor de Jacques Delors— demanant ajut, els alemanys, sobretot l'orgullós Hans Tietmayer ha dit amb urc i cinisme que “els alemanys mai no tenen problemes de divises”; també ha dit que els països que demanen ajut —i no es des-cuida la lliura esterlina— són països que “no han fet els deures a casa”.

Efectivament, nosaltres no els hem fets. Les successives devaluacions no ens han servit per a corregir els defectes de la política econòmica. Mirin: al 1983 un DM costava 56,13 pessetes; al 1987 ja s'havia apujat a 68,69; el darrer dia de l'any 1994 valia 83,94 pessetes, i el dia d'avui, està a

92,85 pessetes. Si s'arriba a les 98,39 pessetes tindrà lloc la sortida del Sistema Monetari Europeu, un pas que el president Felipe González ja ha considerat *incompatible* amb la seva permanència al davant del govern.

Heus ací, després de la tediosa campanya del PP i del seu empresari senyor Cuevas, que les forces del mercat internacional poden portar la dimissió de Felipe González i la convocatòria d'eleccions generals. Es ben veritat, al mateix temps, que la tempesta monetària no ens afecta solament a nosaltres. La sortida de la peseta de l'SME (ja n'han sortit la lliura esterlina i la lira italiana, ara en perill de ser

ostatge de Silvio Berlusconi!) deixarà el franc francès com la moneda més dèbil del sistema —si se'n podia dir sistema!— i, a pocs dies de les eleccions presidencials, propagar la crisi per tot Europa. No n'hi ha prou amb les paraules carregades de supèrbia de Tietmayer. Avui, a instàncies del successor de Jacques Delors, Jacques Santer, es reuneixen els països de l'SME per estudiar els remeis d'una malura que ja podem dir que no es guarirà pas solament “fent els deures a casa”. I no n'hi haurà prou que els alemanys diguin que ells mai no han tingut crisi de divises. Tampoc no han guanyat mai cap “guerra gran”.

Fabià Estapé

Joan Bustos, cronista

Josep Rovira, company i amic de Joan Bustos, parla del periodista que durant gairebé nou anys ha estat la veu del País Valencià a la Televisió de Catalunya.

Aquelles falles i mascletades de què Joan Bustos tants cops havia parlat en les seves cròniques per als telenotícies de TV3 van ser el decorat i petaven com a soroll de fons quan el diumenge dia de Sant Josep, els familiars, un grup d'amics i de col·legues vàrem aplegar-nos al cementiri de València per retre-li un sentit adéu. Tot el país vivia un ambient festiu, la pólvora i el fum flotava suspès en l'aire per damunt dels pobles i de les ciutats que celebraven l'arribada del nou cicle anual de la naturalesa i per primera vegada, després de gairebé nou anys, una notí-

cia important de la delegació de València com la d'aquesta jornada d'esclat lúdic de les falles no arribaria a la redacció de Sant Joan Despí amb el ja irreplicable peu de crònica “Joan Bustos, TV3, València”

Per una bona majoria de catalans, la veu del Joan era la manera més directa de tenir coneixement i notícies del que es cuinava per sota d'aquesta frontera només geogràfica de l'Ebre. En moltes discussions acalorades més d'una vegada havíem sentit comentaris sobre el seu estil de dir i de fer les coses, sobre la seva tendència cap a un determinat tipus de temes,

Bustos amb Clementina Ródenas. “TV3, València”.

però sempre o gairebé sempre s'acabava constatant que gràcies a ell tot allò que passava al País Valencià arribava directament al coneixement d'un poble que molts cops mira els veïns del mapa i de llengua amb una certa supèrbia.

En Joan Bustos era, per acabar-ho d'adobar, simpàtic, atractiu en directe i a través de la pantalla i dotat d'una generositat i d'una energia inesgotable. Era capaç de moure's veloçment, ell i tot el seu equip al costat, de cap a cap de la geografia valenciana. Era, si es permet la comparació esportiva, una mena de defensa

infatigable i segur que si d'algun lloc treia la força era d'aquesta voluntat constant de superar-se, de complir amb la feina, de fer-ho bé, de ser el primer, i de fer de periodista.

En Joan havia nascut a Alacant, havia estudiat dret a Salamanca, on es va llicenciar, i d'allí va tornar a la seva ciutat nadiua, on va exercir una temporada. També allí va destacar-se en la lluita per la defensa del català en diverses campanyes i poc més tard es desplaçaria a València, on, després d'un període col·laborant en aquesta mateixa revista, va començar a treballar per la Televisió de Catalunya.

Potser era molta responsabilitat per a un home de lleis adaptar-se al periodisme, però la veritat és que el seu sentit del compromís el va fer aconseguir-ho.

A poc a poc va agafar estil i confiança: ara un vídeo de falles, ara un altre de la València profunda, uns quants de signe i de claredat compromesos sobre la llengua, més de seguiment i d'investigació policíaca, molts de malhaurats incendis i de repetits aiguats i riuades i sempre aquell interès per destacar la veu dels indefensos, l'opinió de totes les parts implicades...